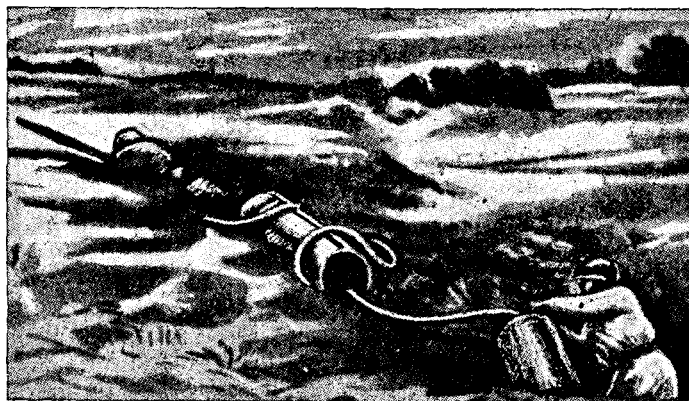

בְּהַבֵּי וְנִיִּם

הוגי־מחשבתה של מלחמה־רבתי בזמננו יש והם נוטים לחשוב במושג־מרחק אדירים, מושגים הפצות־אטומיות וקליעים־מונחים גומא־מרחבים, אולם יטעה הסבור כל עקב כך ניטל במידה כלשהי ההכרח — אף במסגרת אותה „מלחמה־רבתי“ עצמה, ועל אחד כמה וכמה בתחום מלחמות „בינוניות“ וקטנות יותר — של הקרב־מקורב, תוך מגע מהודק, עד כדי ההיאבקות גוף־אל־גוף; וכן לא ניטל כלל עוקצה — וחיוניותה — של הלחימה בטנחים קצרים־יחסית, באזור הקשה של „מאתים המטר“ האחרונים, המפרידים בין הצדדים, אשר המעבר על פניהם קודם להתנגשות הבלתי־אמצעית. וכאן (כרגיל — לצרכי התוקף; אך במידה כלל וכלל לא־מבוטלת — גם ברשותו של המתגונן) עשוי נשק־הלכות למלא תפקידים חיוניים ביותר. אמנם — בשלושה תנאים: כי יהא מצוי בכל מקום בו יידרש, ויהא מתאים לתעודתו; כי התוקף, או המתגונן, יהא אֶמון על שימוש תרופות ליתיות בו; וכי הפעלתו תכלול ותשולב כיאות בהלכת־התקפה — ובהלכת־ההגנה — אשר במלחים ומקנים באותו צבא, ואפשרויותיו לא תזנחנה. כותבו של המאמר שלהלן, קצין מצבא ארה״ב, לויט־קול, מילר פורש לפני הקורא סקירה תמציתית ועניינית העוסקת בעיקר בצד הטקטי של אפשרויות־התפעול אשר לנשק זה; הסקירה עומדת פחות על הצד הטכני הכרוך בו, וכן על הצד השישי — ה„לוגיסטי“, הקובע כ״כ הרבה לגבי תחומי תועלתו הטקטית של נשק מעין זה, ואשר — בשל בעיות התובלה, והטלטלה במקום, האחסנה וההסחרה הכריכות באספקת תחמושתו — גורם לעתים קשים חמורים למדי. אכן, שדה־ראיתו של המחבר כנראה שהנו מיתנה, ותחום כלשהו, ע״י ההשפעות הבלתי־נמנעות של נסיון־שירותו הוא ושל המקובל והנהוג בצבא־ארה״א, למעשה, עומד הוא בראש וראשונה על צד התקפה שבשימוש בלהב־יורים. הדבר הנו טבעי למדי, בשם לב לכל אופי ההכשרה והנסיון האמריקאיים בשדה הטקטיקה והנהלת מבצע־מלחמה בכללם. רק בזירת־קוריאה החלו להיוצר התנאים המאלצים את אנשי צבא ארה״ב להתרכז יותר, בפועל, גם בבחינות הטקטיות והטכניות של מבצעי־ההגנה ממושכים פחות או יותר. ואמנם, טעם המספר על המצאות „תספוחות“, בחזית־קוריאה דוקא, לשימוש באמצעי־האש לצרכי ההגנה, ניתן בחוברת זו ברצוף המאמר האמור. אך פרשת השימוש בנשק־להבות, על צורותיה השונות ביותר, במבצעי־ההגנה (הן במלחמת־הנעוה — והן

להבדיל בין חפירות רוסי
חצי־סטטי, לצרכי הגנה,
המאפשר גם תפיסת עמ'
דות־אש קדומניות או
מוסתרות.

במלחמת-עמדות; ובין שזו האחרונה נתפתחה תוך מבציה-השדה — או שהמדובר הוא בעמדות קבועות ומכוונות-מראש) — ודאי שאין לדלותה ע"י הזכרת מוקשי-האש, המתוארים כאן ואף לא ע"י הפיסקה המוקדשת לה במאמר. ונושא זה — מן הראוי יהיה כי עוד נשוב ונעמוד עליו במיוחד, בהודמנות נוספת. אך גם לגבי השימוש התוקפני בנשק-הלהבות, שונה היה נסיונו של הצבא האמריקני מזה של כמה צבאות אחרים, והצבא הבריטי בכלל זה. אופי פעולות המלחמה באיי האוקיינוס-השקט, גרם כי הדגש יושם על פעולות חסימה — וביעור — באמצעות נשק הלהבות כלפי אויב אשר היה מפעיל את כלי-הרגלים-המסייעים מפתחי מערות או מתיבות-קורות-יוסלעים, ואשר היה מחפש לו מחסה בשקעים מוסתרים ובנקיטת-סלע לרוב, בפעולות אלו נתגלתה, כמובן, יכולתו המיוחדת של נשק הלהבות ל"דג" מעל למחפה מצורות שונות, ולעקוף מכשולים ע"י "עקומת-האש" שלו — או לחדור למוצב האויב המוגן דרך פתח צר, ולהתפשט בתוכו פנימה, אולם, לפי טבע המצבים, היו אלו בעיקר פעולות שבוצעו בידי חיילי-מנושאי-הלהבירים בודדים, או ע"י קבוצות קטנות של לוחמים כאלה; והאפשרויות להפעלת רכב נושאי-להבירים היו שם פחותות בהרבה. לעומת זאת הצרכים האחרים והשונים של פעולות-הקרב בחזית אירופה הביאו לידי התפתחות שיטתית בקרב הצבא הבריטי של רכב-להבות: זה הקליותר, והמשורין למחצה בלבד: ה"דבורים", בהם מוצב הלהביר על רכב מטיפוס נושאי-ברז; — וזה הכבדיותר: — ה"תנינים", שעל גבי טנקים מהטיפוס "צ'רצ'יל" ("Wasp" — מזהר "Crocodile" מזה, כינוייםם באנגלית). אופינית למדי הגה העובדה כי כאשר הוצע לפיקוד האמריקאי, בשעת התכונה לפלישה לגרמנדיה, מבחר כלי-נשק מסייעים שונים, מוצבים על רכב-שריון, (שטופה כדיביות-השריון הנסיונית הבריטית המיוחדת), לבזר מתוכן את הרצוי לו — נדחה על ידו רכב-הלהבות, בין מתוך מיעוט הערכה ובין מטעמי הקושי שבאימון הגייסות להפעלת רכב-שריון בריטי זה. מכל מקום צבא ארה"ב לא הספיק במלחמת-העולם לטפח בתוכו מערכת רכב-להבירים, על כן יש אולי לראות בסקירתו של קולונל י. מילר נסיון לסכם את הלקח המצוי בשטח הפעת רכב-להבירים, על מנת להקנותו, במידה רבה ככל האפשר, גם לצבאו הוא. אכן, נסיונו זה נראה כי עלה יפה בידו; והענין שבו לגבי הקורא הישראלי לא יהיה פחות מזה שהתעורר ודאי אצל קוראי הסקירה במקורה.

נסיונו של צ.ת.ל. בהפעלת נשק-הלהבות בפעולות מלחמה, מצד זה או מן הצד האחר, לא היה עדיין רחב ביותר, אולם, במידה שנתנסה בכך — ודאי שהיה בלקח המציאות רק כדי לבסס את ההערכה לחינויות השליטה בנשק זה — הן כנשקו של חייל-חלוץ, הן כזין המוצב על רכב, והן בדמות מתנקדים שונים — על כל גלגוליו שבפעול ושכוחו, ועל כל האפשרויות הרבות הנפתחות להפעלתו במסיבות-מלחמה משתנות.

ד"ר י. קול. ולטר כ. מילר

הלהבה — לעזרת חיילי-הרגלים

את מלוא השפעת הלהבה משיגים ע"י שימוש עיקבי ושיטתי. כאשר האויב מתחפר — יש לתקפו בלהבות. טווח-הפעולה הקצר-יחסית של הלהבירים אינו מכשול; ובמצבים בהם האויב מחופר, מושגת ההשפעה הפסיכולוגית הגדולה ביותר ע"י הפעלת הלהביר.

הלהבות — כמה דרכי השפעה להן. הלהבה משמידה — בגרמה מות ע"י כויה או חנק. גם זה לא יכול לגרום, לעתים, למות. בדרך-כלל, לא יהיו החללים מרובים אם יבכר האויב כניעה על מגע הלהבות.

הלהבה יכולה למלא תפקיד של בילוש אחר אויב וג'יטרולו. היא מסוגלת לחדור לכל שקע מחופה ולכל נקיק; היא מסוגלת לנטרל את השטח

באנשים וחיות גם יחד טבועה אימה אינסטינקטית ביבית בפני אש. אף כי האדם למד לשלוט באש ולנצלה לצרכיו, הרי בכל-זאת עודנו מתירא מפניה. וראה זו יכולה להיות כה גדולה, עד כי תביאהו לידי שיתוק, או לידי בהלת-מגור.

צבאות הברית גילו במלחמת-העולם השניה כי בצפון-מערבה של אירופה, נשברו ונסו הטובים שבגייסות, האויב כל אימת שהותקפו ע"י להבות. חיילים רבים נכנעו שעה שהופעלו נגדם הלהבירים. את השפעתה זו של הלהבה אין מבינים ואין מעריכים כראוי. אולם בני-אדם (וכן — בעלי-חיים) יודעים אינסטינקטיבית כי המרחק הוא-הוא המגן היחיד בפני הלהבות. על כן נסים הם. אין לך אימון העשוי להכשיר אדם להתגבר על יצר-הגבה זה.